

шляху до ефективної підготовки фахівців [2, с. 50].

Для подолання цих проблем необхідно розробити єдині стандарти навчальних програм, збільшити обсяг практичної підготовки, активно впроваджувати новітні технології у навчальний процес та забезпечити належне фінансування. Особливу увагу слід приділити психологічній підготовці майбутніх правоохоронців, що допоможе їм ефективно справлятися з професійними викликами та зменшити ризик професійного вигорання.

Комплексний підхід до вирішення методологічних проблем підготовки фахівців дозволить значно підвищити ефективність протидії злочинності, забезпечити правопорядок та безпеку в суспільстві. Інвестування у якісну підготовку кадрів є важливим елементом стратегії державної безпеки та стабільності.

1. Теоретико-прикладні засади конструктивної взаємодії поліції і населення в соціумі : монографія / за заг. ред. З. Р. Кісіль. Львів : Львів. держ. ун-т внутр. справ, 2017. 599 с.

2. Understanding Community Policing. A Framework for Action. Washington, DC : Bureau of Justice Assistance, 1994. 72 p.

Григорчук Т. В.

здобувач вищої освіти 3 курсу
Навчально-наукового інституту права
та підготовки фахівців для підрозділів
Національної поліції Дніпровського
державного університету
внутрішніх справ

Кіяниця В. М.

старший викладач кафедри
кримінального процесу
та стратегічних розслідувань
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ

СЛІДЧІ (РОЗШУКОВІ) ДІЇ, НА ПІДСТАВІ УХВАЛИ СЛІДЧОГО СУДДІ

Відповідно до змісту Кримінального процесуального кодексу України (далі КПК України), а саме частини 1 статті 223: слідчі (розшукові) дії являють собою дії, які спрямовані на отримання (збирання) доказів чи перевірку вже отриманих доказів в конкретному кримінальному провадженні [1].

У свою чергу, чинне кримінальне процесуальне законодавство нашої країни в своїх положеннях чітко визначає той факт, що слідчі (розшукові) дії

(далі СРД) поділяються на гласні та негласні слідчі (розшукові) дії (далі НСДР). Останні проводяться слідчим (дознавачем), прокурором, керівником органу досудового розслідування та працівником оперативного підрозділу (ці особи використовують повноваження слідчого в певний спосіб).

Що стосується невідкладності та необхідності (обов'язковості) проведення слідчих (розшукових) дій, можна зробити висновок: перша відмінність полягає в тому, що невідкладність може мати місце як на початковому етапі досудового розслідування (наприклад, огляд місця події чи обшуку), а також під час подальшого розслідування кримінального провадження (наприклад, допит підозрюваного після його фактичного затримання тощо; пряма факультативність визначається значущістю доказів злочину), місця події (наприклад, якщо на місці кримінально-протиправного діяння було кілька свідків, то не обов'язково допитувати кожного з них) [2, с. 165]

Крім обставин, передбачених чинним кримінально-процесуальним законодавством нашої країни, особливу увагу слід приділити оперативно-розшуковим діям, які проводяться в односторонньому порядку за ухвалою судді попереднього судочинства. В основі цих процесуальних дій лежать ухвали слідчого судді, оскільки їх зміст передбачає певні порушення прав і свобод особи. Звертаємо увагу, що СРД проводяться з дозволу (тобто винесення ухвали) слідчого судді, а в окремих випадках без дозволу слідчого судді: огляд житла чи іншого володіння особи, обшуки, примусове залучення особи в медичному чи психіатричному огляді, слідчих експериментах, які проводяться в житлі чи іншому володінні особи, оскільки вони проводяться на підставі вільної згоди особи, у володінні якої вони знаходяться, або на підставі ухвали слідчого судді (ч. 5 ст. 240 КПК України) [3, с. 98]

Зауважимо на тому, що у процесі практичної діяльності проведення невідкладних негласних слідчих (розшукових) дій майже не здійснюється, адже ініціювання їх проведення в основному відбувається на відомостях, отриманих внаслідок конфіденційного співробітництва, яким, у свою чергу, володіють лише працівники оперативних підрозділів, котрі не мають права ініціювати проведення НСРД. Отже, сам законодавець не врахував, що слідчий чи прокурор не може володіти оперативними контактами, адже дана змога надана лише співробітникам оперативних підрозділів, а відомості, отримані в результаті конфіденційного співробітництва, можуть належати до державної таємниці та не можуть розсекречуватися слідчому. В даному випадку слідчий, прокурор не зможе обґрунтувати необхідність проведення НСРД до постановлення ухвали слідчого судді, адже не буде мати відповідного документального підтвердження, в якому буде вказано, що на основі інформації, отриманої від оперативного контакту, можна досягти певної мети [3, с. 243-247].

Отже, можна зробити висновок, що при здійсненні аналізу нормативно-правових актів України, довелося визначити, що певні положення про

порядок проведення слідчих (розшукових) дій визначений не тільки чинним Кримінальним процесуальним кодексом України. Також, висвітилися те, що певні положення даної теми визначаються міжнародно-правовими актами, які є ратифікованими нашої державою.

1. Кримінальний процесуальний Кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення 10.02.2024).
2. Капліна О. В. Проблеми вдосконалення нормативного регулювання проведення слідчих (розшукових) дій. *Вісник кримінального судочинства*, 2015. 40-48 с.
3. Лоскутов Т. О. Предмет регулювання кримінального процесуального права: монографія. Київ: Юридичний світ, 2016. 416 с.
4. Сердюк А. Порядок проведення аудіо-, відео контролю особи та аудіо-, відео контролю місця. *Visegrad Journal on Human Rights*, 2016. 193 – 198 с.

Давидов М. В.

здобувач вищої освіти 3 курсу
Навчально-наукового інституту права
та підготовки фахівців для підрозділів
Національної поліції Дніпровського
державного університету
внутрішніх справ

Кіяниця В. М.

старший викладач кафедри
кримінального процесу та стратегічних
розслідувань Дніпровського
державного університету
внутрішніх справ

ПОВЕРНЕННЯ ОБВИНУВАЛЬНОГО АКТУ ПРОКУРОРУ: АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ

Повернення обвинувального акта є проблемним з точки зору не лише нормативних передумов (відсутності чітких і однозначних критеріїв), а й впливу такого рішення на подальший рух кримінального провадження і на права особи, притягнутої до кримінальної відповідальності.

Після повернення обвинувального акта автоматично актуалізуються питання, на які законодавець при розробці й подальшому відпрацюванню Кримінального процесуального кодексу України (далі –КПК України) відповідей не надає.

Існують такі підстави для повернення обвинувального акта прокурору: судом встановлено, що він затверджений прокурором та підписаний лише слідчим, проте не підписаний прокурором, який затвердив такий